

забудови, об'єднуючи в собі безліч житлових, громадських будівель і об'єктів інфраструктури, формує по суті, екологічне середовище проживання великої кількості громадян, в зв'язку з чим врахування екологічних чинників при плануванні забудови повинно приділятися особлива увага.

Необхідність комплексного будівництва вимагає вирішення наступних завдань, як:

- тепло-енергопостачання комплексу забудови;
- забезпечення нормативів по енергоспоживанню, екології, забезпеченості об'єктами соціально- культурного побуту;
- забезпечення комфортного проживання майбутніх мешканців в комплексі забудови.

На підставі вищевикладеного, оцінка енергозберігаючих інновацій в забудові повинна бути комплексною, тобто проводитися з урахуванням економічних, енергетичних та екологічних факторів.

Список використаних джерел:

1. Микитюк П. П. Інвестиційно-інноваційний менеджмент [Текст] : навч. посіб. / за заг. ред. П. П. Микитюка. – Тернопіль : Економічна думка, 2015. – 452 с.

2. Микитюк П. П. Управління проектами [Електронний ресурс] : навч. посіб. / П. П. Микитюк, В. Я. Брич, Т. Л. Желюк [та ін.] ; під ред. П. П. Микитюка. – Тернопіль : ТНЕУ, 2017. – 320 с.

3. Mykytyuk P., Kotys N., Mykytyuk Yu. Methodical approaches to the analysis of the effectiveness of fixed assets of construction organizations on the basis of economic-mathematical modeling Revista ESPACIOS. 2020. Vol. 41, № 05. URL: <https://www.revistaespacios.com/a20v41n05/20410504.html>.

Жанна ШИШКО

аспірантка кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ЗУНУ

ІНСТИТУЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ ВІДХОДАМИ В УКРАЇНІ

В Україні законодавство про відходи складається із законів України Законів України «Про відходи» [1], «Про охорону навколишнього природного середовища» [2], «Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення» [3], «Про поводження з радіоактивними відходами»[3], «Про металобрухт»[4], «Про житлово-комунальні послуги»[5], «Про хімічні джерела струму»[6], «Про ветеринарну медицину»[7], «Про вилучення з обігу, переробку,

утилізацію, знищення або подальше використання неякісної та небезпечної продукції»[7], Кодексу України про надра [8] та інших нормативно-правових актів.

В Україні правила поводження з відходами регулюються Законом України «Про відходи» [1]. Відповідно до цього Закону, відходи – це будь-які речовини, матеріали і предмети, що утворилися у процесі виробництва чи споживання, а також товари (продукція), що повністю або частково втратили свої споживчі властивості і не мають подальшого використання за місцем їх утворення чи виявлення і від яких їх власник позбувається, має намір або повинен позбутися шляхом утилізації чи видалення. Закон визначає, що небезпечні відходи – відходи, що мають такі фізичні, хімічні, біологічні чи інші небезпечні властивості, які створюють або можуть створити значну небезпеку для навколишнього природного середовища і здоров'я людини та які потребують спеціальних методів і засобів поводження з ними.

Відповідно до українського законодавства, поводження з відходами – дії, спрямовані на запобігання утворенню відходів, їх збирання, перевезення, сортування, зберігання, оброблення, перероблення, утилізацію, видалення, знешкодження і захоронення, включаючи контроль за цими операціями та нагляд за місцями видалення. Збирання відходів – діяльність, пов'язана з вилученням, накопиченням і розміщенням відходів у спеціально відведених місцях чи об'єктах, включаючи сортування відходів з метою подальшої утилізації чи видалення. Зберігання відходів – тимчасове розміщення відходів у спеціально відведених місцях чи об'єктах (до їх утилізації чи видалення). Оброблення (перероблення) відходів – здійснення будь-яких технологічних операцій, пов'язаних із зміною фізичних, хімічних чи біологічних властивостей відходів, з метою підготовки їх до екологічно безпечного зберігання, перевезення, утилізації чи видалення. Перевезення відходів – транспортування відходів від місць їх утворення або зберігання до місць чи об'єктів оброблення, утилізації чи видалення. Утилізація відходів – використання відходів як вторинних матеріальних чи енергетичних ресурсів. Видалення відходів – здійснення операцій з відходами, що не призводять до їх утилізації. Знешкодження відходів – зменшення чи усунення небезпечності відходів шляхом механічного, фізико-хімічного чи біологічного оброблення. Захоронення відходів – остаточне розміщення відходів при їх видаленні у спеціально відведених місцях чи на об'єктах таким чином, щоб довгостроковий шкідливий вплив відходів на навколишнє природне середовище та здоров'я людини не перевищував установлених нормативів [1].

В Україні формується державний класифікатор відходів – систематизований перелік кодів та назв відходів, призначений для використання

в державній статистиці з метою надання різнобічної та обґрунтованої інформації про утворення, накопичення, оброблення (перероблення), знешкодження та видалення відходів.

Основними завданнями законодавства про відходи в Україні є: визначення основних принципів державної політики у сфері поводження з відходами; правове регулювання відносин щодо діяльності у сфері поводження з відходами; визначення основних умов, вимог і правил щодо екологічно безпечного поводження з відходами, а також системи заходів, пов'язаних з організаційно-економічним стимулюванням ресурсозбереження; забезпечення мінімального утворення відходів, розширення їх використання у господарській діяльності, запобігання шкідливому впливу відходів на навколишнє природне середовище та здоров'я людини [1].

Основними принципами державної політики України у сфері поводження з відходами є пріоритетний захист навколишнього природного середовища та здоров'я людини від негативного впливу відходів, забезпечення ощадливого використання матеріально-сировинних та енергетичних ресурсів, науково обґрунтоване узгодження екологічних, економічних та соціальних інтересів суспільства щодо утворення та використання відходів з метою забезпечення його сталого розвитку.

До основних напрямів державної політики щодо реалізації зазначених принципів належить: забезпечення повного збирання і своєчасного знешкодження та видалення відходів, а також дотримання правил екологічної безпеки при поводженні з ними; зведення до мінімуму утворення відходів та зменшення їх небезпечності; забезпечення комплексного використання матеріально-сировинних ресурсів; сприяння максимально можливій утилізації відходів шляхом прямого повторного чи альтернативного використання ресурсно-цінних відходів; забезпечення безпечного видалення відходів, що не підлягають утилізації, шляхом розроблення відповідних технологій, екологічно безпечних методів та засобів поводження з відходами; організація контролю за місцями чи об'єктами розміщення відходів для запобігання шкідливому впливу їх на навколишнє природне середовище та здоров'я людини; здійснення комплексу науково-технічних та маркетингових досліджень для виявлення і визначення ресурсної цінності відходів з метою їх ефективного використання; сприяння створенню об'єктів поводження з відходами; забезпечення соціального захисту працівників, зайнятих у сфері поводження з відходами; обов'язковий облік відходів на основі їх класифікації та паспортизації; створення умов для реалізації роздільного збирання побутових відходів шляхом запровадження соціально-економічних механізмів, спрямованих на заохочення утворювачів цих відходів до їх роздільного збирання; сприяння залученню недержавних інвестицій та інших позабюджетних джерел фінансування у сферу поводження з відходами [1].

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про відходи». URL:
<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/187/98-%D0%B2%D1%80>
2. Закон України «Про охорону навколишнього природного середовища». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1264-12#Text>
3. Закон України «Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення». URL:
http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/T400400.html
4. Закон України «Про поводження з радіоактивними відходами». URL:
<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/255/95-%D0%B2%D1%80#Text>
5. Закон України «Про металобрухт». URL:
<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/619-14#Text>
6. Закон України «Про житлово-комунальні послуги». URL:
<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2189-19#Text>
7. Закон України «Про хімічні джерела струму». URL:
<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3503-15#Text>
8. Закон України «Про ветеринарну медицину». URL:
<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2498-12#Text>
9. Закон України «Про вилучення з обігу, переробку, утилізацію, знищення або подальше використання неякісної та небезпечної продукції». URL:
<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1393-14#Text>
10. Кодекс України про надра. URL:
<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/132/94-%D0%B2%D1%80#Text>

Михайло ШКІЛЬНЯК

д.е.н., професор, завідувач кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ЗУНУ

РЕФОРМИ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ І ВЛАСНІСТЬ

Сучасні системи місцевого самоврядування та адміністративно-територіальний устрій більшості країн Європи сформувалися як результат розвитку національних держав за умов демократизації, урбанізації, переходу до правової системи стримувань і противаг та у відповідь на потреби сучасного суспільства, посилення руху за громадський контроль та спроб створити державу «загального добробуту». Тенденції конституціоналізму та громадського контролю при цьому узгоджувалися в Європі з принципами ліберальної ідеології, яка наголошувала на мінімальному втручанні уряду в діяльність органів місцевого самоврядування та чіткій відмежованості діяльності місцевих